

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΑΛΑΤΣΗΣ

“ΟΛΑΦ, Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΕΛΑΡΓΟΥΛΗΣ ΚΑΙ Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ Ο ΘΑΝΑΣΗΣ”

Copyright ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΑΛΑΤΣΗΣ

Κολχικό Λαγκαδά 2021

Η αναδημοσίευση ή η μεταδοση από ραδιοφωνικούς σταθμούς μερους η ολου του βιβλιου

Επιτρεπεται μονο μετα από την αδεια του συγγραφεα.

Το παρων ψηφιακο βιβλιο διανεμεται ελευθερα στο διαδικτυο από τον δημιουργο του, υπο την ακολουθη αδεια Creative Commons:

Gmail : ggalatsisggg@gmail.com

Η ζωή κάθε ανθρώπου είναι
ένα παραμύθι γραμμένο από
το χέρι του Θεού.

Hans Christian Andersen

Λίγα λογια:

Ένα αναπάντεχο περιστατικό μεταξύ του Θανάση και του Ολαφ (πελαργουλη) θα αποτελεσει το εναυσμα μιας μεγάλης φιλίας, που μέσω αυτής θα γίνει ο κινητήριο μοχλός για μια σειρά από εκπληξεις και γεγονότα. Το χαμογελο θα ανθίσει και πάλι στα χείλη του παιδιού και της οικογένειάς του, κι όλα αυτά, χαρην, στον μικρο πελαργουλη που ηρθε σαν αγγελος και σαν καλος οiwνος στην ζωη τους. Διοτι η αληθινη φιλια και η αγαπη μπορει να κανει θαυματα, και να ανατρεψει τα παντα.

-Παιδιά, παιδιά ακόμη; Είστε έτοιμοι; Πρέπει να ξεκινήσουμε το ταξίδι, η ομάδα περιμένει, είτε ο μπαμπάς πελαργός, φωνάζοντας δυνατά τα μικρά του.

-Είμαστε έτοιμοι μπαμπά, έτοιμοι μαμά, απάντησαν με τα μικροσκοπικά ράμφη τους.

Περίπου 40 ήταν ο αριθμός, αυτός των τεράστιων και όμορφων πουλιών, και μόλις είχε αρχίσει το ταξίδι τους από την Νότια Αφρική με προορισμό την Ελλάδα.

-Εδώ κοντά μου και όχι ψηλά, δεν θέλω να απομακρύνεστε από την ομάδα, όλοι μαζί, ένας δίπλα στον άλλον, φώναζε συνεχώς η μαμά πελαργίνα στα δύο μικρά της.

-Ναι μαμά, θα προσέχουμε, είπε η μικρή Λίζα (το όνομά της σημαίνει ΦΕΓΓΑΡΙ στην Αφρική).

Από το κοπάδι ακούγονταν που και που διάλογος αναμεταξύ τους. Ένας ενήλικας, που έκανε χρόνια αυτή τη διαδρομή είπε:

-Έχουμε να διανύσουμε χιλιάδες χιλιόμετρα και πολλές μέρες για να φθάσουμε στον προορισμό μας.

-Δηλαδή, πόσο καιρό κύριε, ρώτησε ένα μικρό, θα διαρκέσει το ταξίδι; (Ήταν περίπου 3 μηνών και ήταν το πρώτο του ταξίδι).

- Αν όλα πάνε καλά παιδί μου, και εσείς είστε υπάκουα, με πολύ υπομονή, θα φθάσουμε σε 25 ημέρες περίπου.

-Να κοιτάξετε τώρα, περνάμε πάνω από τον Βόσπορο. Δείτε πόσο όμορφα είναι.

Ο αρχηγός που ήταν μπροστά, ενημέρωσε ότι θα πρέπει να κάνουν μία στάση το βράδυ σε ένα λιβάδι για να ξεκουραστούν. Η ομάδα κατέβηκε κάτω στο έδαφος και οι μεγαλύτεροι άρχισαν να συλλέγουν έντομα και σιδήποτε άλλο απαραίτητο για να φάνε.

-Σσσς, και τώρα ησυχία όλοι, θα κοιμηθούμε και αύριο το πρωί συνεχίζουμε φίλοι μου!

Ήδη τα μικρά είχαν πάει δίπλα στους γονείς τους και από την πολύ κούραση είχαν κλείσει τα ματάκια τους.

Το πρωί το εγερτήριο ήταν νωρίς και ξεκίνησε ο αρχηγός να μετράει έναν-έναν. Πιο πίσω μία μαμά με έκδηλη ανησυχία και φωνές που αναστάτωσαν τους πάντες, είπε:

-Όλαφ-Όλαφ, μα που πήγε αυτό το παιδί;

Ο μπαμπάς μαζί με 2-3 άλλους, υψώθηκε από το έδαφος και σε χαμηλό υψόμετρο έψαχνε απεγνωσμένα το μικρό του.

-Νάτος-νάτος, εκεί κάτω στη λιμνούλα δίπλα...

Ο Όλαφ καθόταν λίγο έξω από το νερό, σε μία πέτρα επάνω και έπαιζε με 2-3 μικρά βατραχάκια. Τα πείραζε με το ράμφος του και αυτά πηδούσαν πέρα-δώθε.

-Τι κάνεις παιδί μου, είπε αγριεμένα ο μπαμπάς πελαργός. Είναι ώρα για παιχνίδια; Γιατί απομακρύνθηκες μόνος σου; Είναι επικίνδυνα έξω και κινδυνεύεις να χάσεις τη ζωή σου.

-Συγγνώμη μπαμπά, ξύπνησα νωρίς και ....

-Δεν θέλω να επαναληφθεί, ανησυχήσαμε πάρα πολύ. Η μαμά σου τρόμαξε τόσο πολύ, αν πάθαινες κάτι;

-Εντάξει μπαμπά, δε θα ξαναγίνει.

Αφού επέστρεψαν στην ομάδα, το κοπάδι και πάλι συνέχισε το ταξίδι του. Στο δρόμο, τώρα το μόνο που ακούγονταν ήταν ένας απαλός θόρυβος από τα φτερά τους που ανέμιζαν πάνω στον καταγάλανο ουρανό. Οι μέρες περνούσαν και πρώτος ο αρχηγός ανακοίνωσε ότι σε λίγη ώρα θα πλησίαζαν στον προορισμό τους. Επιτέλους, ωραία-τέλεια, τι χαρά φώναζαν τα μικρά. Είχαν κουραστεί. Δεν ήταν και λίγο τόσες ημέρες ταξίδι. Καθώς κατέβαιναν σε χαμηλότερο ύψος, τα πρώτα σπίτια του χωριού άρχισαν να φαίνονται. Η ομάδα κατέβηκε σε ένα χωράφι, κοντά στη λίμνη για να φάνε και να πιούνε νερό. Η διαδρομή ήταν

εξαντλητική. Στην διάρκεια αυτής της ανάπαυλας, ο ένας μετά τον άλλον ξεκίνησαν να ψάχνουν για τις φωλιές τους. Η κάθε μία από αυτές ήταν περίπου 30 χρονών. Ήθελαν μόνο λίγη διόρθωση, αλλά αυτό θα πραγματοποιούνταν τις επόμενες ημέρες.

-Ούφ επιτέλους, στην μικρή φωλίτσα μας, είπε κουρασμένη, αλλά με μεγάλη ικανοποίηση η μαμά πελαργίνα.

Ο Όλαφ με την αδερφούλα του την Λίζα ξάπλωσαν κατευθείαν πάνω στα μικρά ξυλαράκια για να κοιμηθούν. Η ζωή κυλούσε κανονικά στο μικρό χωριό που είχε εγκατασταθεί η μικρή μας ομάδα. Το χωριό «Νυμφόπετρα» (έτσι είναι η ονομασία του, απέχει ορισμένα χιλιόμετρα έξω από την Θεσσαλονίκη και ανήκει στον Δήμο Λαγκαδά. Πλησίον του χωριού υπάρχει μία από τις μεγαλύτερες λίμνες στην Ελλάδα η λιμνη Βολβη). Η φωλιά της οικογένειας των πελαργών αυτών, ήταν φτιαγμένη ψηλά πάνω σε μία κολώνα, που λίγο πιο κάτω, περνούνε τα καλώδια του ηλεκτρικού ρεύματος.

Μία μέρα, η περιέργεια του Όλαφ, έπεσε στο σπίτι που ήταν κάτω από την φωλιά. Μέσα στην μικρή αυλή, δύο παιδιά κάθονταν σε ένα τραπέζι. Το κορίτσι έτρεχε πάνω-κάτω μέσα στο καταπράσινο γρασίδι, ενώ το αγόρι ήταν διαρκώς και μόνιμα πάνω σε ένα αναπηρικό καρότσι. Το κορίτσι ήταν γύρω στα 11 χρονών, ενώ το αγόρι ήταν 15 χρονών. Η μικρή Κική, προσπαθούσε με διάφορα παιχνίδια, με στιδήποτε σκέρτσο να κάνει τον αδερφό της να χαμογελάσει, να τον διασκεδάσει και κυρίως να του φτιάξει την διάθεση. Ο Θανάσης, πριν από 5 χρόνια είχε τραυματιστεί σ' ένα ατύχημα, και είχε ένα μικρο πρόβλημα στα πόδια του.

-Αχ, γιατί να είναι στεναχωρημένο αυτό το παιδί και να μην χαμογελά, αναρωτήθηκε ο Όλαφ, και πλημμύρισε το μυαλό του από πολλές σκέψεις. Τα άλλα παιδάκια στην πλατεία, στους δρόμους, παντού τρέχουν χαρούμενα. Χμμ, εδώ κάτι πρέπει να γίνει, κάτι πρέπει να κάνω, αλλά τι;

-Λίζα-Λίζα, φώναξε την μικρή του αδερφή, έλα να σου πω κάτι.

-Έλα Όλαφ, τι συμβαίνει, είπε η Λίζα.

-Νά κοίταξε με προσοχή εκεί κάτω στην αυλή στα δύο παιδιά, θέλω να μου δώσεις καμιά ιδέα να βοηθήσουμε... Και της αφηγήθηκε αυτό που συνέβαινε.

-Όλαφ, εγώ προτείνω να ρωτήσουμε τον μπαμπά και την μαμά και βλέπουμε.

-Εντάξει Λίζα, το βράδυ θα τους ενημερώσουμε.

Το βράδυ λοιπόν, ο Όλαφ και η Λίζα, είπαν στους γονείς τους τι συνέβαινε στο σπίτι που ήταν κάτω από την φωλιά. Πρώτος πήρε τον λόγο ο μπαμπάς πελαργός:

-Παιδιά μου, καταλαβαίνω απόλυτα τι συμβαίνει, αλλά μήπως θα ήταν επικίνδυνο; Δεν ξέρεις καμιά φορά τι κίνδυνοι υπάρχουν. Καλύτερα να φυλάγεσθε και να μην κατεβαίνετε μέσα στις αυλές. Εντάξει παιδιά;

-Εντάξει μπαμπά, απάντησαν τα μικρά.

Ο Όλαφ, την άλλη μέρα, έβαλε στο μυαλό του ένα τολμηρό σχέδιο. Τι θα έκανε... Στην αρχή θα έκανε χαμηλές πτήσεις για να δει αν υπάρχει κάποιος κίνδυνος. Στην συνέχεια, στη αυλή υπήρχαν μικρές μπαλίτσες χρωματιστές. Θα προσπαθούσε να πλησιάσει το παιδί μ' αυτόν τον τρόπο. Μόλις λοιπόν, είδε πάνω από την φωλιά τα παιδιά στην αυλή, ξεκίνησε να πετάει χαμηλά και πήγε σε μια άκρη του φράχτη, πάνω σ' ένα μικρό δεντράκι. Με μία κίνηση και πατώντας πάνω στο έδαφος, πήρε με το μικρό του ράμφος μία μικρή μπαλίτσα και με αργές κινήσεις την άφησε μέσα σ' ένα μικρό κιβώτιο. Έπειτα, ξαναπήρε ακόμη μία και έκανε το ίδιο. Αυτό τράβηξε την προσοχή του Θανάση και της αδερφής του.

-Κοίτα Κική, δες τον πελαργό τι κάνει, και έριξε ένα μικρό χαμόγελο. Το ίδιο έκανε και η Κική απορώντας και κοιτώντας με μεγάλη περιέργεια.

-Κική δώσε μου δύο μπαλίτσες στο χέρι, είπε ο Θανάσης και κίνησε προς το μέρος του πελαργού με το αναπηρικό του καρότσι.

Σιγά-σιγά και με ήρεμο τρόπο, έριξε την πρώτη μπαλίτσα. Ο Όλαφ, την πήρε με το ράμφος του και σιγά-σιγά κι αυτός με τη σειρά του, πήγε και την άφησε στο κέντρο της αυλής. Δεν πλησίαζε και πολύ, λιγάκι φοβόταν. Αυτό συνεχίστηκε επί μία ώρα, όμως αυτό που συνέβαινε στον Θανάση ήταν το εκπληκτικό. Γελούσε και χαιρόταν με το παιχνίδι αυτό. Ξαφνικά, μία γάτα πετάχτηκε μέσα από τους θάμνους απότομα και χάλασε όλο αυτό. Ο Όλαφ πέταξε στον αέρα από την τρομάρα του και ανέβηκε πάνω στη φωλιά. Η Κική έβαλε τις φωνές στη γάτα.

-Σίσσυ-Σίσσυ, αχ βρε σκανδαλιάρα γάτα, μας χάλασες το παιχνίδι.

Ο Θανάσης στεναχωρήθηκε στην αρχή, αλλά όλη την ημέρα τα μάτια του έπεφταν πάνω στη μεγάλη φωλιά που βρίσκονταν πάνω στην κολώνα του ρεύματος.

-Άραγε θα ξανάρθει, θα κατέβει κάτω ο πελαργούλης, σκέφτηκε και αναστέναξε.

-Λίζα, έλα να σου πω, είπε ο Όλαφ και της εξιστόρησε όλο αυτό που έγινε. Αύριο θα πάμε μαζί και με μεγάλη προσοχή θα ξαναδοκιμάσουμε.

-Εντάξει Όλαφ με πολύ προσοχή, είπε η Λίζα.

Αφού ξημέρωσε, κατά τις 10 η ώρα το πρωί, βγήκε και πάλι ο Θανάσης στην αυλή. Ο Όλαφ περίμενε ξανά στην άκρη του φράχτη, στο μικρό δεντράκι. Το παιχνίδι δεν άργησε και τα χαμόγελα ήταν διάχυτα στα χείλη των παιδιών. Το ίδιο και στα δύο πελαργάκια, που χαιρόνταν παίζοντας κι αυτή τη φορά πιο έντονα και με περισσότερη άνεση. Αυτό όμως που έγινε ήταν το καλύτερο. Ο Θανάσης πλησίασε κι άλλο, ακόμη πιο κοντά, το ίδιο και ο Όλαφ. Εκείνη τη στιγμή που ήρθαν τόσο κοντά και σε απόσταση λίγων εκατοστών, έγινε το απροσδόκητο. Ο Όλαφ με μία αργή κίνηση, έδωσε με το ράμφος του την μπαλίτσα στο παιδί. Ο Θανάσης άπλωσε το χέρι του και παίρνοντας την μπάλα, έβγαλε από την τσέπη του λίγους ξηρούς καρπούς. Άπλωσε το χεράκι του και περίμενε. Ο Όλαφ άρχισε να τρώει έναν-έναν τους καρπούς και τα παιδιά γελούσαν μέχρι δακρύων. Η Λίζα ήταν λίγο απόμακρη, φοβόταν, ήταν ακόμη αρχή. Όσο κρατούσε αυτή η σκηνή, η μητέρα από το παράθυρο της κουζίνας κοιτούσε με απορία όλα αυτά που συνέβαιναν και ένα δάκρυ χαράς κύλησε από τα μάτια της. Ο ουρανός όσο περνούσε η ώρα έκλεινε, και σχηματίστηκαν τα πρώτα σύννεφα. Οι στάλες της βροχής έκαναν αισθητή την παρουσία τους, με αποτέλεσμα τα παιδιά να τραβηχτούν κάτω από το μπαλκόνι και τα δύο πελαργάκια να πετάξουν κατευθείαν στην φωλιά κάτω από τα φτερά και την προστασία της μητέρας τους.

-Πω πω τι όμορφα ήταν σήμερα, είπε με χαρά ο Θανάσης και συμφώνησε μαζί του η Κική.

Η μητέρα βγήκε στο μπαλκόνι και με πρόσωπο γεμάτο χαρά είπε:

-Τι έχουμε εδώ παιδιά; Βλέπω δύο όμορφους νέους φίλους, φτερωτούς που σας έκαναν παρέα σήμερα. Αύριο το πρωί θα περάσω από τον κυρ-Χρήστο και θα πάρω λίγους σπόρους για να έχετε να ταΐζετε τους φίλους σας, έτσι παιδιά;

-Ναι, ναι φώναξαν με χαρά τα δύο παιδιά.

Την επόμενη μέρα, η παρέα μεγάλωσε. Τα νέα δεν άργησαν να μαθευτούν στο μικρό χωριό. Ο Σπύρος, η Κατερίνα, η Στέλλα, η Κική και ο Ραφαήλ, είχαν έρθει στο σπίτι. Ο Όλαφ και η Λίζα κατέβηκαν στην αυλή. Όλα τα παιδιά είχαν στις τσέπες τους σπόρους και τα μικρά πελαργάκια πλησίαζαν τότε με θάρρος, και με λίγο δισταγμό για να τσιμπήσουν με τις μυτούλες τους λίγη τροφή.

-Παιδιά, παιδιά, φώναξε η οικοδέσποινα του σπιτιού. Ελάτε έχω κάτι ακόμη.

Έβγαλε ένα μεγάλο πιάτο, το οποίο είχε φράουλες, βατόμουρα και αλλά κομματάκια από διάφορα φρούτα για όλα τα παιδιά και για τους δύο πελαργούληδες. Χαχαχα, τα γέλια ακούγονταν σε όλη τη γειτονιά. Εκείνη η μέρα ήταν τόσο όμορφη για όλους. Το βράδυ, ο πατέρας γυρνώντας από τη δουλειά, κάλεσε όλη την οικογένεια για να τους μιλήσει.

-Λοιπόν, παιδιά τα νέα σας τα μαθαίνω και χαίρομαι μαζί σας, με τους δύο υπέροχους φτερωτούς φίλους σας. Σας καμαρώνω γιατί, δείχνετε έναν απέραντο σεβασμό και αγάπη σ' αυτά τα δύο πελαργάκια. Μπράβο σας! Συγχαρώστε με όμως, αλλά πρέπει να μιλήσουμε απόψε και για την εγχείριση σου Θανάση. Ο καιρός πλησίασε. Την επόμενη εβδομάδα θα γίνει το μεγάλο χειρουργείο. Είναι το πιο καθοριστικό και πρέπει να προετοιμαζόμαστε σιγά-σιγά. Σήμερα είναι Παρασκευή, και την Τετάρτη θα γίνει η εγχείριση αγόρι μου. Και ξέρεις ότι μόλις ολοκληρωθεί αυτή, ο γιατρός μου είπε ότι τελειώνει η ταλαιπωρία σου Θανάση. Θα περπατήσεις ξανά και είναι θέμα χρόνου να γίνει.

-Μπαμπά, είσαι σίγουρος; Κουράστηκα τόσα χρόνια. Θέλω να σηκωθώ επιτέλους από αυτό το καρότσι, καταλαβαίνεις;

-Θανάση, να είσαι σίγουρος ότι όλα θα πάνε καλά. Οι γιατροί κάνουν ότι καλύτερο με τις δικές τους δυνάμεις, αλλά θα βάλει και ο Θεός το χέρι του και το αποτέλεσμα θα είναι με το μέρος μας. Θα περπατήσεις ξανά, θα το δεις! Έχε πίστη και ελπίδα παιδί μου. Η υπομονή και η καρτερία που έκανες τόσα χρόνια θα ανταμειφθεί. Και τώρα θέλω να πάτε να

ξεκουραστείτε γιατί είναι ήδη αργά. Ελάτε να σας φιλήσω και να πάτε στα κρεβάτια σας. Καληνύχτα παιδιά μου, να έχετε ένα ήρεμο και γαλήνιο βράδυ.

-Καληνύχτα μπαμπά Καλό ξημέρωμα μαμά, απάντησαν τα δύο παιδιά.

Το βράδυ όμως αυτό ήταν αρκετά δύσκολο για τον Θανάση, διότι το μυαλό του ταξίδευε σε διάφορες σκέψεις. Από τη μία η εγχείριση, που θα ήταν δύσκολη, το αποτέλεσμα μετά από αυτή, αν θα περπατούσε ξανά. Και από την άλλη, σκεφτόταν τα παιχνίδια με τον μικρό πελαργό. Και εκεί που η στεναχώρια και το άγχος του τύλιγαν την καρδιά, οι εικόνες του μικρού του φίλου του Όλαφ, του έδιναν χαρά και αισιοδοξία και βυθισμένος σε αυτές τις σκέψεις, κοιμήθηκε με ένα μικρό χαμόγελο στα χείλη του. Οι μέρες πέρασαν όμορφα στην αυλή της οικογένειας που είχε μετατραπεί όλο αυτό το διάστημα σαν μια μικρή παιδική χαρά. Τα γέλια, τα παιχνίδια και ότι συνέβαινε εκεί, ήταν κάτι το μοναδικό. Η Τρίτη έφτασε γρήγορα και όλα ήταν έτοιμα για το ταξίδι στο νοσοκομείο. Ο Όλαφ, όπως πάντα, πιστός στο ραντεβού του, ήταν κάτω στην αυλή και περίμενε.

-Μα γιατί είναι ο φίλος μου έτσι σήμερα, αναρωτήθηκε. Είδε τα μάτια του παιδιού να είναι λυπημένα, όπως την πρώτη φορά που τον συνάντησε.

-Έλα μικρέ μου φίλε να σε αγκαλιάσω, είπε ο Θανάσης και άνοιξε τα χέρια του διάπλατα.

Ο Όλαφ έφτασε σε απόσταση αναπνοής και με το μικρό του ράμφος, έκανε μια κίνηση και άπλωσε το κεφαλάκι του στην αγκαλιά του φίλου του. Ο Θανάσης χαϊδεύοντας τον Όλαφ του είπε:

-Λοιπόν φίλε μου, σήμερα μπαίνω στο νοσοκομείο. Να ξέρεις ότι σε λίγο καιρό θα γίνω καλά και θα σηκωθώ από αυτό το καρότσι. Και ξέρεις πώς το περιμένω αυτό; Να μπορώ να παίξω ξανά, να περπατήσω, να τρέξω, να σε κυνηγή, να κάνουμε πολλά παιχνίδια μαζί.

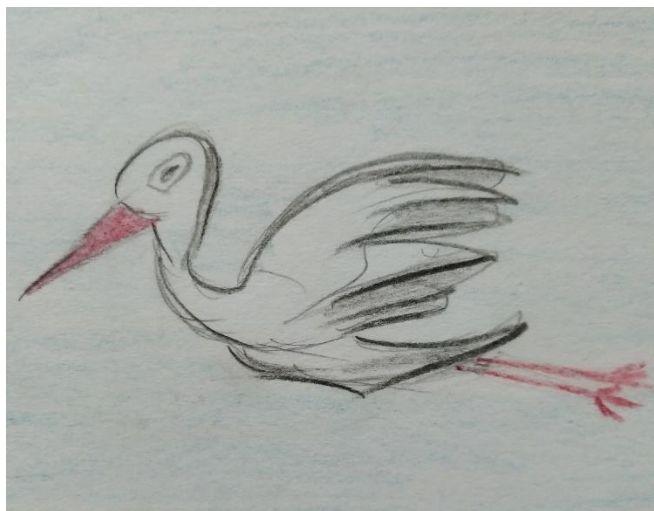
Ο Όλαφ μπορεί να μην καταλάβαινε τι του έλεγε ο Θανάσης, αλλά αντιλαμβάνονταν την ανησυχία του παιδιού από τους χτύπους της καρδιάς του και από τα μάτια του που ήταν λυπημένα. Η μητέρα, ο πατέρας και η αδερφή του, κοιτούσαν από το παράθυρο βουρκωμένοι, και δεν ήθελαν με τίποτα να διακόψουν αυτόν τον μικρό αποχωρισμό των δύο φίλων.

-Κική, φώναξε ο Θανάσης, από σήμερα αναλαμβάνεις τους μικρούς μας φίλους. Θέλω να τους προσέχεις εντάξει;

-Εντάξει Θανάση, είπε η Κική και έβαλε τα κλάματα αγκαλιάζοντας τον αδερφό της πολυσφιχτά.

-Ήρθε η ώρα να φύγουμε παιδί μου, είπε ο μπαμπάς.

Το αμάξι ξεκίνησε, και ο Όλαφ πετούσε από πάνω του για αρκετά χιλιόμετρα, μέχρι που χάθηκε στον μακρινό ορίζοντα. Η καρδιά του κόντευε να σπάσει και γύρισε με κλάματα στη φωλιά.

-Τι έπαθεσ παιδί μου, τον ρώτησε η μαμά πελαργίνα.

-Τι σου συνέβη, ρώτησε ο μπαμπάς πελαργός, ανησυχώ, πες μου..

-Μπαμπά, μαμά, Λίζα ο φίλος μου πήγε κάπου μακριά, δεν ξέρω που. Πότε θα γυρίσει; Έπαθε κάτι;

-Όλαφ, ηρέμησε παιδί μου, αύριο μεθαύριο θα γυρίσει, μην στεναχωριέσαι, του είπε η μαμά του.

Οι μέρες περνούσαν και ο Όλαφ έψαχνε συνεχώς τον φίλο του, πήγαινε στην αυλή αλλά δεν τον έβρισκε. Η Κική προσπαθούσε με διάφορους τρόπους να παίξει μαζί του αλλά μάταια. Πετούσε γύρω-γύρω από το σπίτι, κοιτούσε στα παράθυρα, τίποτα όμως.

-Λίζα, ο φίλος μου δεν φαίνεται πουθενά, πέρασε μία εβδομάδα, λες να μην ξαναγυρίσει, και έβαζε τα κλάματα συνεχώς.

-Μην στεναχωριέσαι Όλαφ, κάνε υπομονή, θα επιστρέψει ο φίλος σου. Σε παρακαλώ, μην κάνεις έτσι.

Όμως κι αυτή γύριζε το κεφαλάκι της από την άλλη πλευρά και έκλαιγε μην αντέχοντας από τον πόνο. Κι εκεί που κανείς τους δεν το περίμενε, μετά από 20 ημέρες ένα αμάξι

σταμάτησε έξω από το σπίτι. Η μαμά πελαργίνα κοίταξε προσεκτικά προς το μέρος του. Ήταν ο Θανάσης, που με τη βοήθεια του πατέρα του και της μητέρας του, κάθισε επάνω στο καρότσι με αργές κινήσεις και κατευθύνθηκαν μέσα στο σπίτι τους. Η Κική έπεσε κατευθείαν στην αγκαλιά του αδερφού της και οι φωνές της αντηχούσαν σε όλη τη γειτονιά από χαρά. Το γεγονός αυτό έπρεπε οπωσδήποτε να το μάθει ο Όλαφ. Και έτσι έγινε. Η μαμά πελαργίνα άνοιξε τα φτερά της και πήγε κατευθείαν στην λίμνη έξω από το χωριό. Εκεί ήταν μαζεμένοι περίπου 20 πελαργοί με τα μικρά τους. Σε κάποια άκρη ο Όλαφ εξιστορούσε σε μια παρέα άλλων πουλιών ο,τι είχε συμβεί με τον φίλο του. Τριγύρω υπήρχαν και 3 χελωνίτσες που είχαν ελαφρώς σηκωμένα τα κεφαλάκια τους και άκουγαν με προσοχή αυτά που τους έλεγε.

-Όλαφ, Όλαφ, είπε με κομμένη την ανάσα από συγκίνηση η μαμά του. Πρέπει να έρθεις μαζί μου τώρα, μην αργείς, ο φίλος σου επέστρεψε.

-Τι είπες μαμα;

Επέστρεψε; Πότε; Ο φίλος μου; Και χωρίς δεύτερη κουβέντα ύψωσε τα φτερά του στον αέρα και πέταξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Στην αρχή έκανε μία στροφή πάνω από την αυλή κι αφού δεν είδε τίποτα, άρχισε να τριγυρνάει γύρω από το σπίτι επί πολύ ώρα. Η αγωνία του κορυφώθηκε όταν κάθισε σε ένα δέντρο απέναντι από το παράθυρο του σπιτιού στην ανατολική πλευρά.

-ΝΑΙ, ΝΑΙ, ο φίλος μου είναι, επέστρεψε, και η φωνή του ακούστηκε τόσο έντονα, που η μητέρα του Θανάση πλησίασε στο ανοιχτό παράθυρο να δει τι συμβαίνει.

-Αα και βέβαια, καλά κατάλαβα. Θανάση κοίτα απέναντι παιδί μου, ο φτερωτός σου φίλος ήρθε να σε υποδεχτεί. Άκουσε τον πως φωνάζει.

Η Κική έσπρωξε σιγά-σιγά με τα χέρια της το αναπηρικό καρότσι του αδερφού της κοντά στο παράθυρο. Μόλις φάνηκε ο Θανάσης, ο Όλαφ με ένα μικρό πέταγμα πήγε και στάθηκε πάνω στο πεζούλι του παραθύρου. Το παιδί άπλωσε τα χέρια του, όμως και ο φτερωτός του φίλος έκανε κι εκείνος ένα βήμα παραπάνω. Άπλωσε το μικρό του κεφαλάκι από την χαρά του, στις παλάμες των χεριών δείχνοντας στον φίλο του την αγάπη του. Η οικογένεια

κοιτούσε με αγωνία και απόλυτη σιωπή τις σκηνές αυτές, και τα δάκρυα όλων έτρεχαν από τα μάτια τους. Όμως θεατές σε όλο αυτό δεν ήταν μόνο η οικογένεια του Θανάση, αλλά ήταν και η οικογένεια του Όλαφ. Η μαμά πελαργίνα, ο μπαμπάς πελαργός και η Λίζα κοιτούσαν λίγο πιο πίσω από μία μικρή απόσταση με την ίδια συγκίνηση.

-Γεια σου μικρέ μου φίλε! Επιτέλους σε βλέπω μετά από πολύ καιρό, είπε ο Θανάσης με τρεμάμενη φωνή από συγκίνηση. Τώρα πλέον από δω και πέρα θα τα λέμε πιο συχνά. Έχουμε ένα ολόκληρο καλοκαίρι μπροστά μας για να παίζουμε μαζί.

-Κική, σε παρακαλώ φέρε την σοκολάτα από το τραπέζι.

Την πήρε στα χέρια του και έκανε το εξής: Αφού την έσπασε σε μικρά κομματάκια, την έβαλε στην παλάμη του και είπε:

-Έλα φίλε μου να μοιραστούμε το γλύκισμα αυτό.

Ο Όλαφ με το μικρό του ράμφος άρχισε να τσιμπάει τα υπέροχα κομματάκια της σοκολάτας, το ίδιο και ο Θανάσης χαμογελώντας.

-Ένα κομματάκι για σένα, και ένα για μένα, έτσι για να γιορτάσουμε την επιστροφή μου.

Η οικογένεια εκεί που ήταν συγκινημένοι όλοι τους, ξέσπασαν σε γέλια βλέποντας το θέαμα αυτό. Η Κική, κάτι έψαχνε μέσα στο ράφι της κουζίνας ανήσυχη, τι ήταν όμως;

Μα φυσικά μία σακούλα η οποία περιείχε ξηρούς καρπούς. Πλησίασε στο ανοιχτό και διάπλατο παράθυρο και σκόρπισε με τα χεράκια της στην αυλή αυτούς τους καρπούς. Κι αυτό διότι είδε νωρίτερα την οικογένεια του πελαργούλη να στέκεται απέναντι και να κοιτά. Με ένα σάλτο οι πελαργοί πήγαν αμέσως κάτω στην αυλή και άρχισαν να τρώνε τους καρπούς που τους έδωσε η Κική. Η χαρά και η συγκίνηση της ημέρας ολοκληρώθηκε όταν η νύχτα βρήκε τις δύο οικογένειες να κοιμούνται με ένα γλυκό συναίσθημα. Αυτό της έντονης, της αγνής, της απόλυτης αγάπης μεταξύ ανθρώπων και πουλιών. Το επόμενο διάστημα κύλησε ως εξής: Ο Θανάσης τις πρώτες μέρες έπρεπε να βρίσκεται μέσα στο σπίτι για λίγο(λόγω της εγχείρισης). Ο Όλαφ όμως πάντα είχε κάτι που θα έκανε τον φίλο του να ξεκαρδίζεται στα γέλια. Έκανε μικρές φιγούρες έξω στην αυλή και στον αέρα που ήταν τόσο όμορφες. Ο Θανάσης άνοιγε το παράθυρο και καθόταν κοντά σ' αυτό και παρακολουθούσε με χαρά όλα αυτά που του έκανε ο φίλος του. Μάλιστα, πολλοί φίλοι του παιδιού, έρχονταν στο σπίτι του για να του ευχηθούν περαστικά και όλοι μαζί παρέα έβλεπαν τα παιχνίδια τα πελαργούλη και διασκεδάζαν. Οι πατερίτσες αντικατέστησαν το αναπηρικό καρότσι και τώρα πλέον οι προσπάθειες του παιδιού -με τη βοήθεια της οικογένειας ανταμείφθηκαν, και τα πρώτα αποτελέσματα άρχισαν να φαίνονται και να αποδίδουν. Βήμα-βήμα το παιδί με αργές και προσεκτικές κινήσεις περπατούσε. Η μέρα των γενεθλίων του Θανάση ήταν 26 Ιουλίου και όλα είχαν ετοιμαστεί στο σπίτι. Είχε καλέσει τους φίλους του και 3 μεγάλα τραπέζια ήταν στη μέση της αυλής.

Στις 8 το βραδυ ενταξει Στελλα, και εκλεισε το τηλεφωνο. Ουφ επιτελους τελειωσα με τις προσκλησεις. Αυριο θα το διασκεδασουμε.

-Χρονια πολλα , πολυχρονος, σιδερευιος, γεματο υγεια και δυναμη – του ευχοταν –το ένα παιδι μετα το άλλο. Και φυσικα δεν ηταν δυνατον να λειπει ο πελαργουλης μαζί με την αδελφη του. Καθονταν περιπου στα 3 μετρα από τα τραπεζια. Ειχαν κι αυτά, την τιμητικη τους. Ο μπαμπας ειχε τοποθετησει 2 μεγαλα πιατα με σπορους και κομματακια από φρουτα. Οι φωτογραφιες ατελειωτες, όμως καποια στιγμη το παιδι ειπε στον μπαμπα του

-Μπαμπα θελω να με βγαλεις φωτογραφια με τον μικρο πελαργουλη.

-Ναι παιδι μου, παρε τον κοντα σου, στην αγκαλια σου και θα σου βγαλω οσες θελεις.

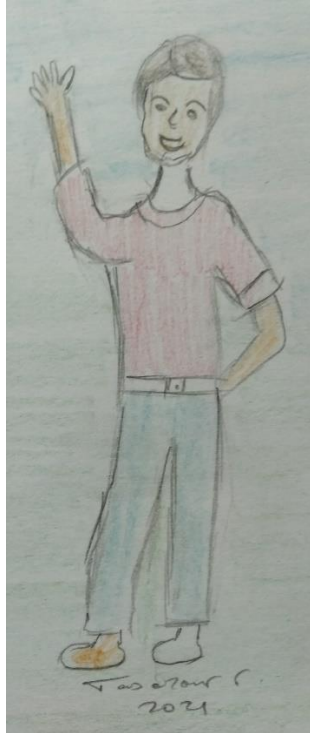

Ο θανασης με αργες κινήσεις σηκώθηκε από την καρεκλά του και σιγα-σιγα πλησίασε τον ολαφ, στηρίζοντας το σώμα του σε μια πατερίτσα. Τότε έγινε το μεγάλο άλμα του παιδιού. Όσο πλησίαζε στον πελαργούλη, άφησε το υποστηρίγμα που κρατούσε και έμεινε χωρίς αυτό. Οι πάντες κοιτούσαν με αγωνία ολό αυτό. Μέσα στο μυαλό του θάναση τώρα κυριαρχούσαν η προσπάθεια, η αγωνία και η ελπίδα να ξαναβρει τον βηματισμό του και πάλι. Τα βήματα αργά και σταθερά και μάλιστα με απόλυτη ισοροπία, πήγε και πήρε στην αγκαλιά του τον μικρό πελαργούλη. Ο ολαφ κι αυτός με την σειρά του, απλώσε το κεφαλάκι του πάνω στους ώμους του παιδιού. Τα χειροκροτήματα από όλους ήταν πολύ έντονα, και η συγκίνηση τόσο δυνατή. Οι περισσότεροι κλαίγανε βλέποντας αυτό το θέαμα. Ο πατέρας του έβγαζε με την φωτογραφική μηχανή συνεχώς φωτογραφίες. Τα επιφωνήματα χαράς ακουγονταν το ένα μετά το άλλο σε όλο το χωριό.

Μπραβο θαναση, μπραβο τα καταφερες, εισαι ηρωας, μπραβο.

Το παιδι μου περπατησε επιτελους, δοξα τον θεο, ελεγε και ξαναλεγε η μητερα του και τα δακρυα της ετρεχαν σαν βροχη πανω στο προσωπο της.

Η αδελφη του εδωσε ένα συνθημα στα υπολοιπα παιδια και ολοι μαζί κανανε έναν κυκλο γυρω από τον θαναση και τον ολαφ. Χορευαν και χτυπουσαν παλαμακια τριγυρω τους, καθως καποιο παιδι της παρεας εβαλε μουσικη. Ηταν ένα ανεπαναληπτο θεαμα. Ομορφο, ένα μικρο πανηγυρι που κρατησε εως τις 12 το βραδυ. Ολοι τους επεστρεψαν στα σπιτια

τους, με το ποιο γλυκο συναισθημα. Αυτό, το κατορθωμα του θαναση, που περπατησε ξανα μετα από τoσα χρονια. Το θαυμα ειχε γινει και τιποτα δεν θυμιζε τις δυσκολες μερες που περνούσε παλιότερα το παιδι μαζί με την οικογενεια του. Τωρα ηταν όλα αλλιωτικα και διαφορετικα. Το χαμογελο αντικατεστησε την λυπη.

Οι επομενες μερες ειχαν το εξης προγραμμα. Το πρωι φυσιοθεραπεια για να δυναμωσουν τα ποδια, το μεσημερι ξεκουραση και τα απογευματα παιχνιδι με τα αλλα παιδια και φυσικα δεν ελειπε από την παρεα ο ολαφ. Τα σαββατοκυριακα μπανιο στην θαλασσα. Ένα μεσημερι ο μικρος πελαργουλης εβαλε στο μυαλο του ένα σχεδιο που χρειαζοταν την βοηθεια των φτερωτων φιλων του. Τους μαζεψε κατω στην λιμνη και τους μιλησε.

-Λοιπον φιλοι μου, θελω να κανω ένα μικρο δωρο στον φιλο μου. Ακουστε τι θα κανουμε. Εδώ κοντα στην λιμνη και γυρω από αυτην εχει κατι μικρα κομματια από ξυλα. Σε ένα από αυτά, που θα επιλεξω εγω, θα προσπαθησουμε να σκαλισουμε με την μυτουλα μας ένα σχεδιο επανω. Κι αυτό θα είναι ένα φτερωτο πουλι σαν εμας. Θα κανουμε ολοι μαζί μια προσπαθεια αυτές τις μερες. Παμε να ψαξουμε λοιπον ολοι. Τα μικρα κομματια ξυλου που ειχαν συλλεξει τοποθετηκαν κατω από ένα δεντρο.

Για να δουμε τι κανατε παιδια?

Κοιτουσε από εδώ και από εκει ένα-ένα, ωσπου κατεληξε σε ένα το οποιο ηταν αυτό που φανταζονταν.

Αυτό είναι ιδανικο και τωρα θελω να βαλουμε ολοι τις δυναμεις μας, ετσι ώστε με τις μυτουλες μας να σκαλισουμε αυτό που θα σας πω.

Εκανε ένα σχεδιο πανω στην αμμο και η εγασια, ξεκινησε. Στην αρχη 3 σπουργιτες σχηματισαν το σχεδιο, μετα λογης – λογης πουλακια τρυπουσαν απαλα το ξυλο.

Απ ότι βλεπω, σημερα κουραστηκατε, αυριο συνεχιζουμε την δουλεια. Να το κρυψουμε επανω στο δεντρο, εκει μεσα που εχει μια τρυπα για να μην χαθει.

Ετσι λοιπον η εργασια συνεχιστηκε τις επομενες ημερες εντατικα. Την τεταρτη μερα το σχεδιο ολοκληρωθηκε και ηταν πολύ ομορφο.

Σας ευχαριστω πολύ φίλοι μου για την βοήθεια και ότι κανατε για μενα. Την παρασκευη η λιζα θα με βοηθησει να το μεταφερω με. Επισης εάν θελετε να ερθετε εκει στο σπιτι, τριγυρω στα δεντρα να δειτε την εκκληξη στον φιλο μου.

Η παρασκευη δεν αργησε να ερθει και ετσι ο ολαφ και η λιζα με μεγαλη προσοχη και προσπαθεια μετεφεραν και τοποθετησαν στο τραπεζι της αυλης το ξυλινο δωρακι. Βγαινοντας ο θανασης πηγε κατευθειαν προς τα εκει.

-Ωω, καλως τον φιλο μου, αλλα τι βλεπω εκει; Τι είναι αυτό πανω στο τραπεζι;

Το παιδι το πηρε στα χερια του και κοιτουσε επι πολλα λεπτα με μεγαλη προσοχη το περιεργο αυτό μικρο ξυλακι με την απεικονιση που περιειχε. Ένα δακρυ χαρας κυλλησε στο μαγουλο του.

-Τι ομορφο , τι ωραιο, ε λοιπον πως να μην σ' αγαπω μικρε μου πελαργουλη. Για ελα εδω να σε ευχαριστησω.

Στην αρχη χαιδεψε την λιζα στο κεφαλακι της και μετα με μια κινηση αγαπης, πηρε μεσα στην αγκαλια του τον ολαφ και αρχισε να φωναζει

-Μαμα – κικη ελατε εξω να δειτε, μαμα, μαμα...

Η κικη και η μητερα του πεταχτηκαν εξω τρομαγμενες.

-Τι επαθες παιδι μου, τι σου συνεβη

-Κοιτα μαμα τι μου εφερε ο φιλος μου.

-Τελικα είναι απιστευτο αυτο το πουλι, για δες τι ωραιο σκαλιστο σχεδιο φτιαξανε.

-Οντως πολυ γλυκο, ειπε η κικη με χαρα.

Το βραδυ το ειδε και ο πατερας και εμεινε με ανοιχτο το στομα.

-Είναι απιστευτο αυτο που συμβαινει με αυτον τον φτερωτο φιλο σου θαναση. Οντως αγορι μου , όταν δινεις αγαπη πραγματικη στα ζωα, στα πουλακια και γενικα σ' αυτές τις ψυχουλες, σου το ανταποδιδουν με τον πιο γλυκο τροπο.. Πολυ χαιρομαι για σενα παιδι μου, πρωτον και κυριωτερο για την πορεια της υγειας σου και οπως σου ελεγα θα πανε όλα καλα. Και κατι που πρεπει να προσεξουμε είναι ότι αυτος ο πελαργουλης, ο φτερωτος φιλος σου από την πρωτη στιγμη, σου εδωσε χαμογελο και αισιοδοξια. Είναι σαν ενας καλος οιωνος, και σαν αγγελος στον αγωνα που κανεις. Και εσυ όμως θαναση απεδειξες ότι θα τα καταφερεις. Δεν το εβαλες κατω, πολεμησες παιδι μου με ολες σου τις δυναμεις, με ολο σου το είναι τосα χρονια και αποτελεις παραδειγμα και υποδειγμα υπομονης. Οι κοποι σου ανταμειφθηκαν και ο Θεος μας βοηθησε και περπατησες και παλι. Το χαμογελο ανθισε στα χειλη σου , και στην δικη μας καρδια γεμισες χαρα. Ολο το χωριο μιλα για σενα, μπραβο παιδι μου, Εισαι ένα παιδι, υποδειγμα, παραδειγμα προς μιμηση. Εισαι ο δικος μας ηρωας θαναση μου. Όμως δεν πρεπει να ξεχνουμε και τον φιλο σου, σου εδωσε ο μικρος

πελαργουλης μια

δυναμη για να κανεις

ένα βημα παραπανω. Ειθε και ελπιζω , όταν μεγαλωσεις, όλα αυτά που σου συνεβησαν να μπορεσεις να τα αξιοποιησεις καταληλα για σενα και για την κοινωνια. Διοτι ότι συμβαινει στην ζωη μας γινεται κατά καποιο μυστηριο τροπο για καποιο σκοπο στο τελος. Τιποτα δεν γινεται τυχαια. Όλα εχουν το νοημα τους.

Οι καλοκαιρινες διακοπες περνουσαν τοσο ομορφα, αλλα ένα βραδυ ο μπαμπας πελαργος επρεπε να ανακοινωσει στην οικογενεια ότι ξεκινουν οι προετοιμασιες για τον γυρισμο στην πατριδα τους.

-Λοιπον , παιδια, πρεπει να σας ανακοινωσω κατι το οποιο θα ακουσει δυσαρεστο, και λυπαμαι πολύ που θα σας στεναχωρησω. Την εβδομαδα που ερχεται θα πρεπει να ειμαστε ετοιμοι να ξεκινήσουμε το ταξιδι της επιστροφης στην πατριδα μας. Θα χρειασκει να διανυσουμε και παλι χιλιαδες χιλιομετρα εως τον τελικο προορισμο μας.

Δηλαδη, μπαμπα, σε 6 ημερες φευγουμε, ειπε ο ολαφ και εβαλε τα κλαματα.

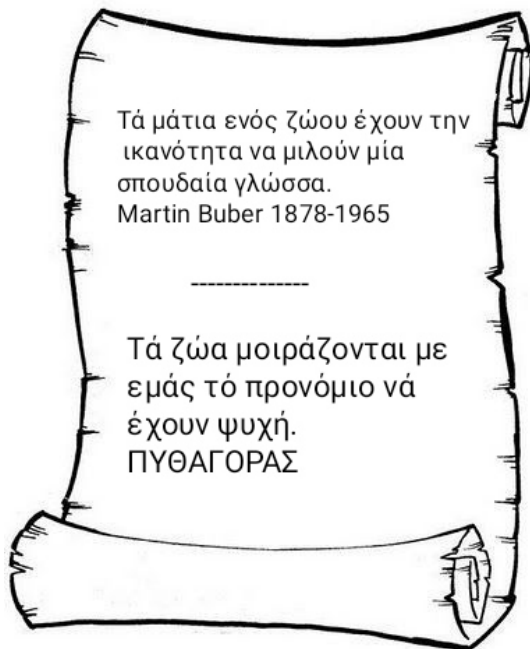
Παιδι μου, σε καταλαβαινω απολυτα και εχεις απολυτο δικιο, αλλα δεν μπορουμε να καθησουμε άλλο εδώ, ο χειμwnας ερχεται και δεν γινεται να ζησουμε στο κρυο. Θα παμε για λιγους μηνες στα μερη μας και τον ερχομενο Μαρτιο θα ερθουμε και παλι σ' αυτό το χωριο, σ' αυτή την φωλια που ειμαστε τωρα. Ναι, σε καταλαβαινω πως νιωθεις που θα αφησεις αυτή την ομορφη παρεα σου. Είναι ένα υπεροχο παιδι ο φιλος σου, το ιδιο και η οικογενεια του.

-Ελα ολαφ, σε παρακαλω, μην κλαις παιδι μου, του ελεγε η μαμα του και η αδελφη του, δακρυσμενες και οι δυο. Σου το υποσχομαι παιδι μου ότι λιγοι μηνες είναι και θα περασουν, θα το δεις. Ο φιλος σου εδώ θα είναι και θα σε περιμενει..

-Μαμα, πως να εξηγησω στον φιλο μου ότι θα φυγουμε, ρωτησε ο ολαφ.

-Κοιταξε παιδι μου. Οι ανθρωποι γνωριζουν πολυ καλα τον καιρο που ετοιμαζομαστε για την επιστροφη στην πατριδα μας. Βλεπουν, οτι μαζευομαστε ολοι μαζι, οσοι ειμαστε εδω στο χωριο και καταλαβαινουν οτι φευγουμε. Αυριο μαλιστα θα κανουμε μια προβα, θα μαζευουμε ολοι στην λιμνη κοντα για να ενημερωθουν οι παντες για το ταξιδι. Γι' αυτο σε παρακαλω, μην κλαις αλλο, θα πανε ολα καλα.

Φυσικο και επομενο ηταν, εκεινο το βραδυ να μεινουν αγρυπνοι ο ολαφ και η αδελφη του, και να μιλουν ψυθιριστα ο ενας τον αλλον. Η συναντηση του κοπαδιου εγινε το μεσημερι, στην λιμνη κοντα. Εκει ενημερωθηκαν ολοι για το ταξιδι της επιστροφης τους. Ένα παιδι που εμενε εκει κοντα, ετρεξε στο σπιτι του θαναση και εξιστορησε ολο αυτο το συμβαν. Ο πατερας του καταλαβε τι συνεβαινε και πηρε τον λογο

-Λοιπον θαναση με πολυ λυπη θελω να σου πω παιδι μου, οτι ολο αυτο που εγινε στην λιμνη ηταν το ξεκινημα της αποδημιας των πελαργων. Είναι θεμα ημερων να ξεκινήσουν για το ταξιδι της επιστροφης στην πατριδα τους. Γι' αυτο θα πρεπει και εσυ θαναση να προετοιμασεις ψυχολογικα, γιατι το ξερω και σε νιωθω οτι ηδη εχεις στεναχωρηθει που θα φυγει ο φιλος σου. Αυτό που θα σου επισημανω είναι οτι λιγους μηνες θα κρατησει η απουσια τους. Θα περασει ο χειμωνας και τον Μαρτιο θα επιστρεψουν και παλι στην φωλιτσα τους, στο ιδιο σημειο, πανω απο το σπιτι μας.

Τα πρωτα δακρυα εκαναν αισθητη την παρουσια τους στα μαγουλα του παιδιου, οπως επισης και ολοκληρη η οικογενεια στεναχωρηθηκε με ολο αυτο που ακουσε.

-Δηλαδη, είναι θεμα ημερων να αποχωριστου με μπαμπα, και ετρεξε μεσα στην αγκαλια της μητερας του και εκλαιγε με αναφιλητα.

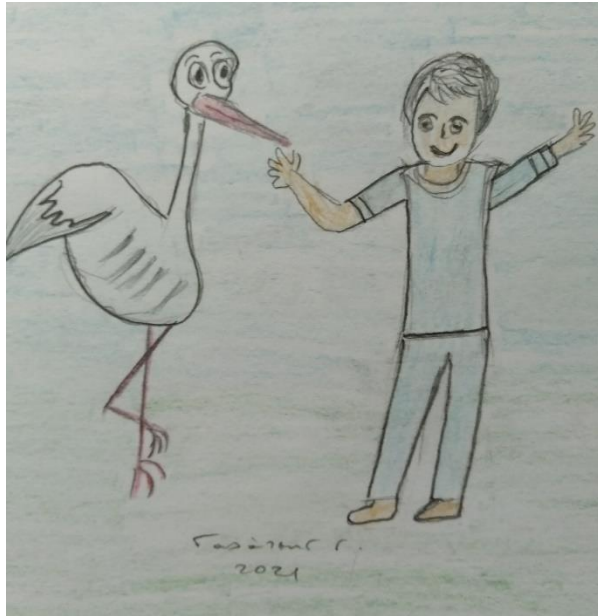

-Εχεις απολυτο δικιο θαναση, το ξερω παιδι μου, όμως θα το δεις είναι θεμα μηνων να ξαναεπιστρεψει ο φιλος σου με την οικογενεια του. Όπως καταλαβαινεις, ερχεται χειμωνας κι αυτά δεν μπορούν να ζησουν εξω στο κρυο. Πρεπει να πανε στην πατριδα τους την Αφρικη που εχει ζεστη. Θα κανεις κουραγιο και υπομονη και ο φιλος σου θα επιστρεψει παλι. Σε παρακαλω, σκουπισε τα ματια σου, δεν θελω να κλαις του ειπε η κικη και του εδειξε με το χερακι της το σημειο της αυλης που τον περιμενε ο ολαφ.

Το παιδι ετρεξε και αγκαλιασε τον ολαφ, μα και ο πελαργουλης εκανε διαφορες κινησεις με αγαπη για να προσπαθησει να εξηγησει την αποδημια του για τον Νοτο.

-Λοιπον φιλε μου, δεν θα το βαλουμε κατω, λιγες μερες είναι, θα τις γεμισουμε με παιχνιδι και μετα βλεπουμε.

Και οντως οι τελευταίες μέρες ήταν ανεπανάληπτες. Παιχνίδια συνεχώς, μαλιστα όλη η παρέα των παιδιών που είχαν μαθει, είχαν μαζευτεί στην αυλή της οικογένειας και διασκεδάζανε έως αργά το βράδυ. Η μεγάλη μέρα όμως δυστυχώς ήρθε. Την κυριακή το πρωί, μαζευτήκε σιγα-σιγα όλο το κοπαδι σε ένα χωραφι δίπλα στην λιμνη. Αφου δωσανε ολοι παρων, το μονο που εμενε ηταν να δωσει το εναυσμα ο αρχηγος των πουλιων για να ξεκινήσουν το ταξιδι. Ο μονος που ελειπε ηταν ο ολαφ, ο οποιος βρισκοταν μεσα στην αγκαλια του θαναση από το πρωι. Οι καρδιες της οικογένειας ειχαν σπασει από την συγκινηση, βλέποντας το παιδι με τον πελαργουλη αγκαλια επι πολύ ωρα.

-Φιλε μου αγαπημενε ηρθε η ωρα να αποχωριστουμε για λιγους μηνες. Ησουν το στηριγμα μου, η δυναμη μου όλο αυτό το διαστημα εσυ, η οικογένεια μου και οι φιλοι μου. Το ξερω ότι με αφουγκραζεται η καρδουλα σου και με καταλαβαινεις. Αυτό που θα σου πω είναι ότι ησουν και θα εισαι ο φιλος της καρδιας μου και αντλουσα δυναμη από σενα. Να ξερεις ότι θα σε περιμενω σε λιγους μονο μηνες να σε αγκαλιασω και παλι να παιξου με μαζι. Καλο ταξιδι αγαπημενε μου φιλε, σ' αγαπω.

Οι μικρες φτερουγιτσες του ολαφ τυλιξαν τον θαναση και το κεφαλακι του απλωθηκε πανω στους ωμους του. Αφου κοιταχθηκαν στα ματια που ηταν δακρυσμενα και των δυο, εκανε 3

βήματα πίσω και σταθηκε στην μεση της αυλης. Εκεινη την στιγμη εμφανιστηκε ολο το κοπαδι πανω από το σπιτι της οικογενειας , περιμενοντας και κοιτωντας τις στιγμες αυτές με καρτερια. Η οικογενεια του ολαφ κατεβηκαν στην αυλη και με κινησεις αγαπης και ευγνωμοσυνης, χαιρετησαν κουνωντας τα φτερα τους τον θαναση, την Κικη και τους γονεις τους. Αφου υψωθηκαν στον αερα το ταξιδι ξεκινήσε. Ο θανασης εβλεπε με λυπη να απομακρυνεται το κοπαδι σιγα-σιγα, ωσπου μετα από λιγα λεπτα χαθηκαν στον βαθυγαλανο ουρανο. Η μερα εκεινη όπως και οι επομενες ηταν αρκετα δυσκολες . ο θανασης μα και ο ολαφ κάθε στιγμη της ωρας, αναπολουσαν όλα αυτά που περασαν μαζί, και που και που, ένα δακρυ ετρεχε από τα ματια τους.

Ο Αυγουστος τελειωσε και ηρθε ο καιρος να ανοιξουν τα σχολεια. Ο θανασης θα πηγαινε στην Α' λυκειου. Στις συζητησεις του παντα ειχε να διηγηθει τις ομορφες στιγμες και ολο αυτό που εζησε το καλοκαιρι με τον φιλο του τον πελαργουλη. Όμως –περαν από το διαβασμα- μετρουσε τις μερες και τους μηνες μεχρι να ερθει ο Μαρτιος που θα εβλεπε και παλι το φιλο του. Μια φωτογραφια μεγαλη, ηταν τοποθετημενη στο δωματιο του μαζί με τον φιλο του αγκαλια, από εκεινο το βραδυ που ειχε τα γενεθλια του και εκανε τα πρωτα του βήματα. Όμως ο καιρος περασε και ο Μαρτιος ηρθε. Ένα πρωι ξυπνησαν τα παιδια από καποιους περιεργους θορυβους . Και ναι, μα φυσικα ποιος άλλος, ο ολαφ ηταν στο παραθυρο του σπιτιου και το χτυπουσε με το ραμφος του. Τα παιδια βγηκαν αμεσως στην αυλη και αυτό που συνεβη ηταν μοναδικο. Ο θανασης πηρε στην αγκαλια του τον ολαφ και η κικη χτυπουσε τα χερακια της και τραγουδουσε από την χαρα της. Οι γονεις τους κοιτουσαν από την βεραντα συγκινημενοι με τον ερχομο του πελαργουλη. Μαλιστα οι φιλοι του παιδιου μαθαινοντας τα νεα ηρθαν την ιδια μερα για να δουνε τον ολαφ, που πλεον ειχε μεγαλωσει αρκετα. Όμως οι εκπληξεις διαδεχονταν η μια την άλλη.. Καποια στιγμη πανω από την φωλια ξεπροβαλαν δυο μικρες φιγουρες.

-Μα και βεβαια, ειπε η μητερα , η κυρια Αθηνα. Θαναση – Κικη, κοιταξτε εκει ψηλα, ο πελαργουλης ηρθε με την δικη του οικογενεια κι αυτά είναι τα μικρα του. Κοιταξτε τι ομορφα που είναι.

Τις επομενες μερες δειλα – δειλα κατεβαιναν κι αυτά στην αυλη μαζί με τον μπαμπα τους τον ολαφ και την μαμα τους και τρωγανε σπορους και φρουτα από τα χερια των παιδιων. Ομορφες και υπεροχες στιγμες που μενουν αναλοιωτες στις ψυχες μα και στον χρονο.

Όμως, η ιστορία μας φίλοι μου έχει και συνέχεια...

Τα χρόνια περασαν, ο θανασης με πολύ διαβάσμα καταφερε να περασει στο πνεπιστημιο και ειδικα στην Σχολη Θετικων Επιστημων και να σπουδασει Περιβαντολογικη Βιολογια (οτιδηποτε έχει σχέση με το αντικειμενο της Ορνιθολογιας). Ο φίλος του ο ολαφ ερχοταν κάθε χρόνο, όμως και ο θανασης τελειωνοντας τις σπουδες του, με την βοήθεια του πατερα του, δημιουργησαν ένα Πρωτυπο Κεντρο Αποκαταστασης Αγριων Πουλιων, και έγινε το μεγαλυτερο στην Βορεια Ελλαδα. Μεσα στο γραφειο του δεσποζε η φωτογραφια του Ολαφ και κατω από αυτην υπηρχε μεσα σε γυαλινη προθηκη, εκεινο το δωρο, η ξυλινη κατασκευη που του ειχε δωσει ο μικρος πελαργουλης. Ειχε φτιαξει λοιπον φίλοι μου αυτό το ιατρειο περιθαλψης και αποκαταστασης και με τις γνωσεις του, θεραπευε τα πουλια που ειχαν αναγκη(ειτε ηταν αρρωστα – ειτε τραυματισμενα). Κι όλα αυτά, απο εκεινη την μερα που συναντησε τον μικρο πελαργουλη, που του αλλαξε την ζωη.

(Τα σκίτσα ζωγραφισε και δημιουργησε ο Γιωργος Γαλατσος)

(Την εικονα του εξωφυλλου, ζωγραφισε ο Γιωργος Γαλατσος)

(Οι φωτογραφιες είναι από το αρχειο μου, και η ληψη τους πραγματοποιηθηκε στο χωριο Νυμφοπετρα Δημοου Λαγκαδα).

Διαρκεια συγγραφης εργου από 9/11/2020 εως 12/8/2021

Όλαφ ο μικρός πελαργουλης
καί ό φίλος του ο Θανάσης

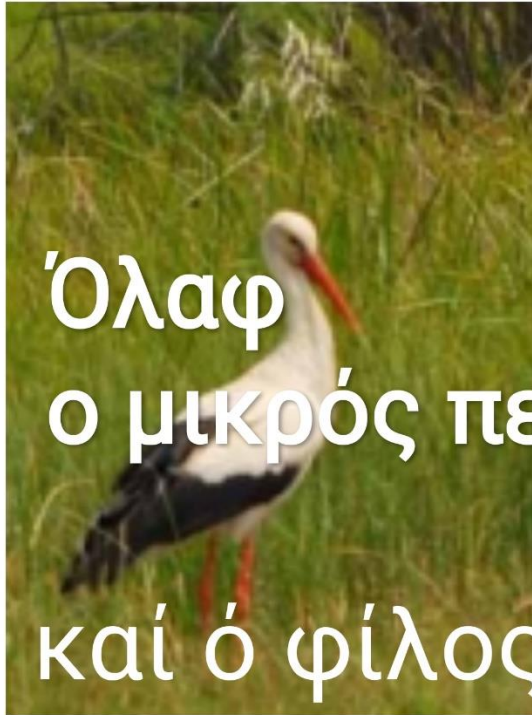
Γιώργος Γαλάτης
Κολχικό - Λαγκαδά 2021

Έργα μου:

ΣΤΗΝ ΓΕΙΤΟΝΙΑ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩ
N-
2001
<https://www.ebooks4greeks.gr/sthn-geitonia-twn-aggelwn>

ΚΑΛΗ ΑΝΤΑΜΩΣΗ - 2003 <https://www.ebooks4greeks.gr/kali-antamwsh>

ΟΙ ΕΞΙ ΦΙΛΟΙ ΚΑΙ Η ΑΝΑΖΗΤΗΣ
Η ΤΟΥ ΜΥΘΙΚΟΥ ΣΠΑΘΙΟΥ - 20
20
<https://www.ebooks4greeks.gr/oi-eksi-filoi-kai-h-anazhthsh-to-u-mythikou-spathiou>

Όλαφ
ο μικρός πελαργουλης
καί ο φίλος του

Γιώργος Γαλάτσης
Αύγουστος 2021
Κολχικό ΛΑΓΚΑΔΑ

